

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirke

den 13. marts 2016

Kirkedag: Mariæ bebudelse/B

Tekst: Luk 1,46-55

Salmer:

SK: 721 * 71 * 72 * 73

LL: 721 * 71 * 441 * 72 * 481,2 * 73

Jeg vil gerne tage en tråd op fra sidste søndags prædiken. Det er ikke fordi, jeg ikke kan huske, hvad jeg sagde sidste søndag; men det ligger lige som til højrebenet også i dag. Så må de af Jer, der har hørt det, lige bære over med en lille smule gentagelse.

Det er det med, at der lige som er to fortællinger gennem Bibelen. Der er fortællingen om Gud og os. Fortællingen om, hvad der er Guds vilje med os, og hvor meget Han sætter ind på at føre den vilje igennem; fortællingen om Guds nåde, Guds hellighed; fortællingen om, at Gud gav, Gud giver og Gud vil give – og hele tiden med mennesket for øje, hele tiden med os som mål og aldrig som middel. Denne fortælling er i Bibelen sat i ramme af tid og sted og bestemte mennesker. Gud åbenbarer sig og virker i disse rammer. Men det er ikke fastere rammer, end at vi nemt kan opløse dem, eller opløfte dem til vore rammer, vores tid og sted – og os. Gud vil stadig det samme med os. Gud har stadig os som mål for sine vældige gerninger. Helt konkret.

Det slog mig i går, vi havde dåbsgudstjeneste. Jeg har tænkt på det før, og talt om det før; og alligevel så i går – og hvorfor ved jeg ikke – blev det rigtig stort for mig, at her sad vi bare en flok almindelige mennesker i en almindelig kirke – ikke meget i det store verdensbillede – og alligevel så rakte Gud sin hånd ned og

tog et lille menneske til sig. For det er jo ikke mig, der døber, det er Gud. Fortællingen om Gud og os er ikke kun i bogstaver i Bibelen, det er også i menneskers liv i dag, i vore liv.

Den anden fortælling, der også går gennem Bibelen er fortællingen om os og Gud. Det er langt fra altid så opløftende en fortælling som den om Gud og os. I Bibelen er det gang på gang fortællingen om, hvordan mennesker ikke vil Gud, ikke har Gud som målet i livet, men snarere gør Gud til midlet. Det er gang på gang fortællingen om, hvordan mennesker vil sig selv uden Gud, og ofte også på bekostning af hinanden, og i sidste ende ofte også på bekostning af sig selv. Det er også en fortælling sat i ramme af tid og sted og personer. Men også her gælder, at den fortælling kan løftes ud af disse rammer og sættes ind i vores.

Påskedugen, som jeg viste ved præstegårdsaftenen i onsdags og brugte i noget af konfirmandundervisningen i denne uge, og som vi også skal have frem i kirkerne til påske, er et 22 m. langt billede af påsken. Den del af billedet, der illustrerer Judas og hans forræelse af Jesus for penge, er illustreret med danske mønter. Det fik en konfirmand til at sige, at det jo ikke kun er en Judas, der kan finde på at sælge kærlighed for penge, det kan vi også finde på at gøre. Og skal vi hente lidt ord fra netop påsken, ja, så kan også nutidens mennesker finde på at ofre kærlighed, håb og tro for egne ønsker og eget begær. Vi ofrer hinanden, vi ofrer os selv, vi ofrer Gud – og tror desværre også nogle gange, at vi bliver lykkelige ved det. Så fortællingen om os og Gud i Bibelen, er også fortællingen om os og Gud.

Men, der er et sted, hvor disse to fortællinger smelter sammen og har muligheden for at blive til én fortælling. Blive til én fortælling, der så handler om Gud med os.

Dagens læsninger rammer lige ned i det. I den gt-lige profeti om jomfruen, der skal blive med barn, er linket mellem fortællingen om Gud og os og fortællingen om os og Gud, som gør disse to til fortællingen om Gud med os. Og det bliver helt tydeligt i profetien, hvor det hedder: "...og hun skal give ham navnet Immanuel." 'Immanuel' er hebraisk og betyder 'Gud med os'. I Jesus bliver vi eet med Gud.

I det lys er der et særligt aspekt af Marias højsang, jeg synes, er meget væsentligt for os i dag.

Prøv lige at se Marias CV for Jer. Født verdens frelser. Måske har hun ikke så meget andet at skrive på sit CV; men det er da så til gengæld noget af en bedrift. Og – med fare for at blive lynchet af den kvindelige del af Jer, det er det jo så alligevel ikke. Hun er ikke så meget anderledes end alle andre kvinder, der har givet liv til børn. Og de – altså kvinderne – er jo skabt til det, så hun har ikke engang skulle gøre noget ud over det sædvanlige. Og, så vil jeg da alligevel gerne sige, at det er da stort, når et lille nyt menneske kan skabes i sin mor. Men det jeg godt vil nå frem til er, at det særlige ved Maria er ikke, at hun bar på og gav fødsel til Jesus. I dét er hun ikke noget særligt. Det var ikke hendes kvindelighed, der gjorde hende til noget særligt i Guds øjne, således at hun, som englen Gabriel sagde til hende, at hun fandt nåde for Gud. Det særlige i denne sammenhæng er, at det var verdens frelser, hun skulle give liv. Det særlige ved Maria er hendes barn.

Så når Maria skriver på sit CV: Født verdens frelser, så peger hun dermed på et af de perspektiver, der er væsentlige for os. Og derved peger hun også væk fra sig selv. Det kommer også tydeligt frem i hendes ord i lovsangen, som er evangelieteksten i dag. Den forunderlige og store gerning, er en gerning gjort af Gud, som har øvet vældige gerninger og taget sig af sit folk. Og

når alle slægter skal prise Maria salig, er grunden ikke, at hun har gjort en forskel; men at Gud har gjort store ting. Vi skal se Maria, men kun for i hende at se Gud. Maria skal påkalde sig vores opmærksomhed, men kun for at vise, at Gud har gjort en forskel.

Og så handler det jo alt sammen om barnet. Barnet er forskellen. Barnet er forskellen på fortællingerne, og barnet er bindeleddet mellem fortællingerne.

Jeg kender ingen mødre, der ikke gerne viser sit barn frem. Derfor betyder det også meget for mange af nutidens mødre, hvordan deres barn tager sig ud, for indirekte siger det noget om deres opgave som mor. Derfor skal barnet tage sig pænt ud. Går vi helt ind til benet, så siges dermed: Se mit barn – og se mig.

Sådan er det ikke, fordi vi har nogle særligt selvcentrerede mødre, der bruger deres barn som udstillingsmodel for deres egen formåen. Sådan er det, fordi det ligger os mennesker så snublende nært at pege på os selv. Det er os så fremmed, at vores opgave "bare" er at pege på en anden. Vi har det så dårligt med at være den anden. Derfor er det egentlig også lidt tankevækkende, at Prins Henrik er til så meget morskab i befolkningen. Egentlig gør han bare tydeligt og virkeligt, hvad der falder rigtig mange af os svært, at pege på en anden. Så er der selvfølgelig dem, der siger: det vidste han jo, da han gik ind til opgaven.

Det er også, hvad ethvert troende, kristent menneske kan vide om sig selv. Vi er ikke i denne verden for at fremhæve os selv og gøre en forskel. Vi er som troende, kristne mennesker i denne verden for at pege på Jesus, som er forskellen på Guds retfærdighed og Guds nåde. Men forskellen på den måde, at i

Jesus, går Guds nåde for ret. Hvis vi bare var mennesker i verden, så er det forståeligt, at vi peger på os selv; men når vi er troende, kristne mennesker, så har vi også den opgave at pege på Jesus. Vi har den opgave at pege på Jesus, for i Jesus har Gud gjort alle sine store gerninger gældende for ethvert menneske. Det er vores fornemmeste opgave i menneskeheden. For der er ikke andre til det.

Vi er ca. 6 millioner dansker. Af dem er ca. 300.000 muslimer. Hvis tallene fra forleden aften i TV er rigtige, så regner man med, at ca. 15.000 af disse 300.000 lægger ører til rabiate imamer. Det vil sige 5 % af muslimerne er potentielle trusler mod vort samfund på forskellig vis. De snyder også med samfundets foreningsmidler, som det hedder i medierne. Det var der for øvrigt også nogle politiske ungdomsorganisationer, der blev taget i at gøre for nogle år siden. Af de resterende 5,7 mio danskere er sådan rundt regnet 75 % af danskerne medlem af folkekirken. Det er 4.275.000. Af dem regner man med, at 1% går i kirke om søndagen, dvs. ca. 42.750 mennesker. Og så føler vi os alligevel truet af 15.000 islamister!

I sagens natur sympatiserer jeg ikke med Islam. Men det er med god grund, at så lille en del af muslimerne kan true så stor en del af kristenheden. Debatten i TV2 med udsendelserne *Moskeerne bag sløret* har blandt andet vist, hvorfor vi føler os truet. I Islam ses alt i lyset af troen og Allah/Muhammed. Selv sex, kønsroller, børneopdragelse osv. Alle de i TV berørte problemstillinger ses i lyset af, hvad Koranen siger. Men når Islam truer os, så føler vi os truet på kultur. Vi føler os truet på menneskerettigheder, kønsrolle- og ligestillingsrettigheder, på den seksuelle frihed og på retten til at spise frikadelle-madder i børnehaven. Vi trues på kultur af en religion. De siger: Koranen siger... Vi siger: Grundloven siger...

Jeg siger ikke, at de har ret; men jeg siger, at vi taler to helt uforenelige sprog, et religiøst overfor et kulturelt/juridisk sprog. Og hvordan vi lærer dem, også at leve efter grundlov og kultur, det ved jeg ikke. Men jeg ved, at når så få mennesker kan true så mange, som mine tal før viste, så skyldes det blandt andet, at vi er alt for mange kristne, der ikke peger på Jesus. Jeg er ikke inde på, at vi skal skifte grundloven ud med Bibelen. Men i det at være menneske og se sig selv i verden, i det skal vi først se os som kristne. Vi skal i vort eget liv pege på og se på Kristus. I det lys bliver grundloven ikke en modsætning; men en naturlig følge af en regulering af livet blandt syndige kristne og andre syndere. Og hvordan vi lærer os selv højlydt at pege på Jesus og prise Guds gode gerninger for hver enkelt af os, for os som folk, altså også at tale troens sprog og ikke kulkulturens sprog, ja det ved jeg heller ikke.

Men jeg ved, at Gud har sat sin levende kirke i verden for at sætte alt ind på, at pege på Jesus, helt som Han selv satte alt ind for at frelse det enkelte menneske ved Jesus og gøre vores livsfortælling til en fortælling om Gud med os. Engang tog en helt almindelig troende pige den opgave på sig og blev mor til Frelseren, og i ham er hendes storhed. Vores opgave i dag er en anden; men vores storhed er også i dag i ham.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen